Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Μία ζωὴ πλήρης πίστεως-ἀγάπης καὶ σοφίας

66ον

ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ τοῦ ἁγίου στὴν Αἴγινα εἶναι γεμᾶτο ἀφιερώματα, κρέμονται δὲ 300 κανδήλια, ἕνα γιὰ κάθε θαῦμα ποὺ ἔκαμε, ὡς λέγουν οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ μοναστηριοῦ, ἀριθμοῦντες ὅσα ἔκαμε μόνον εἰς τὴν περιοχήν των.

Τοῦτο δὲν εἶναι παράδοξον.

Πολλές, πάρα πολλὲς φορὲς γράφεται στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐθεράπευε τοὺς ἀσθενεῖς μ' ἕνα Του λόγο μονάχα. Πολλοὺς ἀσθενεῖς, ποὺ τοὺς ἔφερναν πάνω στὰ κρεβάτια τους οἱ συγγενεῖς τους ὅπου ἄκουαν πὼς βρισκόταν Ἐκεῖνος. Στὰ χωριὰ καὶ στὶς κωμοπόλεις, στὶς ἀγορὲς καὶ στὶς πλατεῖες καὶ στὶς ἐρημιές. Τοὺς ἐθεράπευε ὅλους. «Ἄπανταχοῦ»! Ἦταν, βλέπετε, ἡ ἴδια ἡ Ἀγάπη καὶ ἡ Στοργή, ὁ Πάνσοφος καὶ Παντοδύναμος Θεός. Καὶ θαύμαζαν καὶ χαίρονταν οἱ ἄνθρωποι καὶ δοξολογοῦσαν τὸ ὄνομά Του.

Τὴν χάρι αὐτῆς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θεραπείας τῶν ἀσθενῶν ὑπεσχέθη ὁ Κύριος νὰ τὴν δώσῃ καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ θὰ πιστεύσουν εἰς Αὐτόν — καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα! «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κἀκεῖνος ποιήσει καὶ μείζονα τούτων ποιήσει» εἶπε.

Πίστι μεγάλη πρὸς τὸν Κύριον εἶχε ἀπὸ μικρὸ παιδάκι (ὅπως θὰ δῆτε στὶς πρῶτες σελίδες) ὁ Ἅγιος Νεκτάριος. Πίστι πρὸς τὸν Κύριον καὶ ἀγάπη στοὺς ἀδελφούς Του. Γι' αὐτὸ καὶ τοῦ ἔδωσε καὶ τοῦ δίδει καθημερινῶς ὁ Θεὸς τὴν δύναμι νὰ θεραπεύῃ κάθε λογῆς ἀρρώστειες. Πολλά, πάρα πολλὰ εἶναι τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Νεκταρίου.

Θὰ ἀρχίσωμε τὴν ἐξιστόρησιν ἀπὸ τὸν ὑπέροχον βίον ποὺ ἔχει ἀφιερώσει εἰς τὸν ἅγιον ὁ διακεκριμένος λογοτέχνης Ζῶτος Χονδρόπουλος:

Ὁ ὑμνογράφος σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ ἀπολυτίκια τῆς ἀκολουθίας ἔγραψε: «Δόξα τῷ ἐν ἐσχάτοις τοῖς καιροῖς λαμπρῶς σὲ ἁγιάσαντα».

Πραγματικὰ ἀπὸ τὸ πρῶτο ἐκεῖνο σημάδι τῆς φανέλλας μὲ τὸν παράλυτο στὸ Ἀρεταίειο, ὁ Θεὸς παραχώρησε στὸ λαὸ μιὰ ἀδιάκοπη θαυματουργικὴ παρουσία τοῦ διαλεκτοῦ Του κληρικοῦ, τοῦ πάλαι ποτὲ Πενταπόλεως. Παραχώρησε ἕναν εὐλογημένο καὶ καλόβολο νεοφανῆ μεσίτη, ἕναν συμπαραστάτη παρηγορητή, ἕναν θεραπευτὴ στὶς ἀνίατες ἀρρώστειες.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὀρθόδοξους Ἕλληνες ποὺ θανατοκρύωναν καὶ πονοῦσαν μὲ φρικτοὺς πόνους κι' ἔπασχαν ἀπελπισμένοι ἀπὸ ἀνίατες ἀρρώστειες ὅπου κι' ἂν βρίσκονταν, σὲ ὁποιαδήποτε ἀκροτοπιὰ τῆς γῆς, σὲ ὧρες «ἐσχάτης ἀπελπισίας», ἔβλεπαν ὁλοζώντανο ἕνα γέροντα καλόγερο μὲ σκοῦφο νὰ τοὺς χαμογελᾶ ἁπαλά, νὰ τοὺς παρηγορεῖ καὶ νὰ τοὺς βεβαιώνει ὅτι θὰ γίνονταν πάλι καλά, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ τοὺς ἐγκατέλειπε, παρὰ νἄχουν πίστη καὶ ὑπομονή.

—Ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου Παππούλη; ἀναρωτοῦσαν μέσα σὲ ἔκσταση.

—Εἶμαι ὁ πρώην Πενταπόλεως, ὁ Νεκτάριος τῆς Αἰγίνης, ἀποκρινόταν καὶ χανόταν.

Δὲν χρειάζεται ν' ἀναφέρουμε πρόσωπα καὶ πράγματα καὶ εἰδικὲς «ἐπὶ μέρους» περιπτώσεις. Ἔχουν ἄλλωστε γραφτεῖ ὁλόκληρα βιβλία γιὰ τὰ σημεῖα καὶ τὰ θαύματα, πολὺ περισσότερο γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση δαιμονισμένων. Ἔχουν γραφτεῖ καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ γράφονται ἐφόσον συνεχίζονται οἱ καταπληκτικὲς τσοῦτες εὐεργεσίες.

Ἀξίζει ὅμως ν' ἀφηγηθοῦμε μὲ κάποια συντομία ἐδῶ τὴν ἱστορία μιᾶς διαμονισμένης κοπέλλας ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, τῆς Αἰκατερίνης Κράκαρη, ποὺ ὑπόφερε χρόνια καὶ χρόνια ἀπὸ τὸ φοβερὸ δαιμόνιο κι' ἔγινε κατόπιν Καλόγρηα στὰ 1917 καὶ ὀνομάστησε Παρθενία ἔξω ἀπ' τὸ μοναστήρι τῆς Αἴγινας, χωρὶς τότε νὰ γιατρευτεῖ. Αὐτὴ ἐπεσκέφθηκε μὲ τὰ ράσα τὸν ἅγιο γέροντα στὰ 1919 ἕνα χρόνο προτοῦ κοιμηθεῖ κι' ὅταν τῆς διάβασε τὴν εὐχὴ ταράχτηκε ἡ ψυχή του.

—Τὴν βασανίζει ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ φοβερὰ δαιμόνια... πρόφεραν τότε τὰ χείλη του.

Σχεδὸν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιζῶντες παλιοὶ Πειραιῶτες, σίγουρα θὰ θυμοῦνται τὸν ἐπιστάτη στὸ Γυμνάσιο τῆς πλατείας, τὸν Μᾶρκο Κράκαρη, ποὺ κατοικοῦσε δωρεὰν σὲ κάτι ἐπὶ τούτου ἐκεῖ καμαράκια. Εἶχε λοιπὸν αὐτὸς καὶ μιὰ θυγατέρα σὰν τὸ κρῦο νερὸ ποὺ τὴν ἔλεγαν Κατερίνα. Ἀπὸ μικρὴ ὅσοι τὴν ἔβλεπαν, προφήτευαν ὅτι σὰν μεγαλώσει θὰ κάψῃ καρδιές, θὰ γίνει μεγάλη καὶ τρανή, γυναίκα ἄρχοντα, τέτοια ἦταν ἡ δύναμη τῆς ὀμορφιᾶς της. Ἀλλὰ ὁ πατέρας της ὁ ἐπιστάτης ἦταν λιγάκι ἀπρόσεκτος στὴ ζωή του, ἦταν βλάστημος, βλαστημοῦσε καὶ τὰ Θεῖ καὶ σὲ μιὰ ὥρα ὀργῆς, ποὺ ἔστειλε στὸ δαίμονα τὴν κόρη του τὸ παιδί του, εὐθὺς αὐτὴ ἄλλαξε ὄψη, μελάνιασε, μούγγρισε σὰ μοσχάρι, ἔπεσε χάμου καὶ χτυπιόταν. Ἀπὸ τότε ἔγινε αἰχμάλωτη ἑνὸς ἀμείλικτου καὶ φοβεροῦ δαιμόνιου.

—Τρία εἴμαστε, ὁμολόγησε αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ δαιμόνιο μιὰ μέρα σ' ἕνα σεβάσμιο γέροντα ἐξομολόγο ποὺ διάβαζε τοὺς ἐξορ-

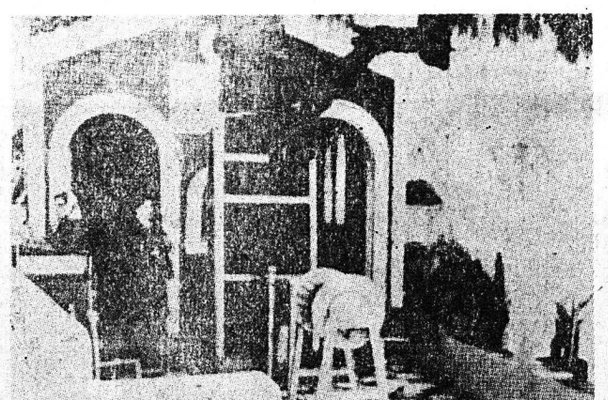

Τὸ πηγάδι μὲ τὸ ἁγίασμα, ἔξω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Ἁγίου

κισμούς. Τὸ ἕνα εἶναι μακρυὰ στὴν Κίνα, τὸ ἄλλο πιλατεύει τὴ Ρωσία καὶ τὸ τρίτο σοῦ κουβεντιάζει...

Φόβος, τρόμος καὶ καημὸς ἔπεσε στὸ φτωχόσπιτο τοῦ Πειραιᾶ. Τρεῖς χειροδύναμοι ἄνδρες καὶ ὁ πατέρας δὲν κατάφερναν νὰ φέρουν σὲ λογαριασμὸ αὐτὴ τὴ δεκαεξάχρονη κοπέλλα, ὅταν τὴν ἔπιανε ἡ μανία τῆς καταστροφῆς. Χρειαζόταν νὰ τὴ δένουν σφιχτά, νὰ τὴν ἐπιτηροῦν, νὰ μὴ φεύγουν λεπτὸ ἀπὸ σιμά της.

Καὶ ὅλο προτοῦ γίνει καλόγρηα τὴν ἔταζαν στὸ Θεό, ὅλο τὴν ἔτρεχαν σὲ κατανυκτικὲς ὁλονυκτίες. Τὸ γκρεμισμένο πιὰ ἐκκλησάκι τῆς παλιᾶς Στρατώνας, στὸ Μοναστηράκι τῆς Ἀθήνας, ὁ ἅγιος Ἐλισαῖος, ὅπου λειτουργοῦσε ἕνας ἄλλος κληρικὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ παπᾶ Νικόλας, ὁ Πλανᾶς κι' ἔψελναν οἱ δυὸ ταπεινοὶ καὶ συνάμα μεγάλοι κολυβάδες, ὁ Μωραϊτίδης κι' ὁ Παπαδιαμάντης, ἄπειρες φορὲς φιλοξενοῦσε τὴν παρουσία της, ἄκουγε τὶς φοβερὲς βλαστήμιες ποὺ τόξευε ἀπὸ τὸ στόμα της τὸ φοβερὸ τριμέτωπο δαιμόνιο. Ἄλλοτε γρύλιζε σὰ γουρούνι, ἄλλοτε γκάριζε σὰ γαϊδαρος καὶ μόνο στὴν ἱερὴ ὥρα τῆς «μετουσιώσεως τῶν Θείων Δώρων» λούφαζε καὶ χανόταν.

Στὶς τόσες καὶ τόσες τυράγνιες ποὺ κατὰ καιροὺς ὑπόφερε ἡ ἴδια καὶ οἱ δικοί της ἦρθε καὶ κάποιος Ἀρχιμανδρίτης ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ἐπαγγελματίας κληρικός, ποὺ λειτουργοῦσε μηχανικὰ κι' ἐκτελοῦσε δίχως πίστη, κατανόηση, δίχως συντριβὴ τὴν φοβερὴ ἀναίμακτο Θυσία. Ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τὴν ἁγία χάρη, ζώντας μέσα στὸν παροδικὸ καὶ πλάνο κόσμο καὶ τὴ λάμψη του, νόμιζε πὼς ἡ πίστη στὸ Χριστὸ Σωτῆρα, ἦταν μιὰ πίστη σὲ συμβολικὴ θρησκεία, σὰν ὅλες τὶς ἀνθρώπινες θρησκεῖες. Κι' ἔτσι ἀκολουθοῦσε τὴν ἀποστολὴ του σὰν ὑπάλληλος ἑνὸς ὀργανισμοῦ. Ὅπου σὰν βρέθηκε γιὰ ὑποθέσεις του στὴν Ἀθήνα κι' ἄκουσε νὰ λένε γιὰ τὴ κοπέλλα τοῦ Πειραιᾶ καὶ γιὰ τὺς μαντεῖες ποὺ τόξευε κάπου—κάπου τὸ δαιμόνιο, χαμογέλασε ἐπιτιμητικά.

—Δὲν κυκλοφοροῦν, δαιμόνια σήμερα, δήλωσε. Ἡ κοπέλλα φαίνεται πάσχει ἀπὸ σχιζοφρένεια.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ πὼς ὅσοι ἀπομακρύνονται ἀπο τὸ Θεό, ἀρνοῦνται καὶ τὸ διάβολο, δὲν πιστεύουν εὔκολα στὴν ὕπαρξή του.

—Τὸ καὶ τό, ἐπέμεναν μερικοὶ γνωστοὶ καὶ φίλοι του.

Ὅπου ἕνα δειλινὸ κατέβηκε ὁ καλὸς σου στὸν Πειραιᾶ, κατέβηκε μὲ τὰ φρεσκοσιδερωμένα του ράσα, ροδοκόκκινος, καταγεμᾶτος ὑγεία, πῆρε ἁμάξι κι' ἔφτασε καταμπροστὰ στὸ Γυμνάσιο τῆς πλατείας.

Στὸ μεταξὺ κι' ὥσπου νὰ φθάσει ὥσαμε τὴν ἐξώθυρά τους ἡ δαιμονόπληκτη Κατερίνα, περιορισμένη σὲ κάποια γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ, πληροφοροῦσε μὲ γλυκαστικὴ διάθεση τὴν πορεία του, τὴν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἄφιξή του.

—Χμ, τὸ πουλάκι μου, ἀνάκοαζε κάθε τόσο. Ἔρχεται ὁ Ἀλεξανδρινὸς ρασοφόρος. Τώρα βρίσκεται στὴν Ὁμόνοια... τώρα βγάζει εἰσιτήριο στὸν ἠλεκτρικὸ σιδερόδρομο... τώρα φτάνει κορδωμένος στὴν πρώτη θέση, στὸ Φάληρο... Νάτον τὸ πουλάκι μου, σηκώθηκε, βγαίνει μὲ τὸν κόσμο ἔξω στὴν πλατεῖα. Γιὰ ἰδές τον, ψάχνει γιὰ ἁμάξι... Μωρὲ γλέντι ποὺ ἔχω νὰ κάνω!... Θὰ σοῦ τὸν σιγυρίσω μιὰ χαρά...

Οἱ δικοί της ποὺ γνώριζαν τὴ μαντικὴ δύναμη τοῦ δαιμόνιου, κατάλαβαν ὅτι κάποιος ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἐπισκεφθεῖ. Ἔφτασε λοιπόν, ζήτησε τὸν πατέρα τῆς ἄρρωστης, εἶπε τ' ὄνομά του, τὸν τίτλο του, τὸν σκοπό του. Τὸν δέχτηκαν εὐθὺς ἀμέσως. Σὰν κληρικὸ σταυροφόρο, εὐχαρίστως τὸν ὁδήγησαν ἐκεῖ ποὺ τὴν εἶχαν περιορισμένη.

Ἡ κοπέλλα στὴν ἀρχὴ βλοσυρή, μὲ αἰνιγματικὸ ὕφος, ὕστερα πιὸ μαλακωμένη, τὸν ἔβλεπε καὶ σώπαινε. Πιὸ ἔπειτα χασκογελοῦσε. Σὲ λίγο ἔπιασε νὰ τὸν κοροϊδεύει.

—Παπαδάκο μου, τὶ ὄμορφος καὶ τσαχπίνης ποὺ δείχνεις..

Τὴν παρατηροῦσε, τὴν περιεργαζόταν, «ἀφ' ὑψηλοῦ», ὑπερβέβαιος γιὰ τὸ ἀλάνθαστο τῆς σκέψης του. Ἔ, βλέπεις σήμερα ἡ ἐπιστήμη...

—Περίεργο, φαίνεται ἐντελῶς καλά... ψιθύρισαν τὰ χείλη του. Φυσικὰ ὅταν ἔρχεται ἡ κρίσις...

Ξάφνου ζύγωσε κοντά του, ἅπλωσε τὸ χέρι της μὲ οἰκειότητα στὸ στῆθος του κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κρυφὸ τσεπάκι τὸ ρολόϊ του.

—Τὸ νοῦ σας, πάτερ, φώναξε ἡ μητέρα της. Θὰ σᾶς τὸ σπάσει...

—Μπᾶ, πῶς θὰ τὸ σπάσει... Ἔτσι δὰ σπάζουν τὸ ἀτσάλι;

Δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώσει τὴ φράση του κι ἀκούστηκε ἕνα «κράκ» καὶ τὸ ρολόϊ ἔγινε τέσσαρα κομμάτια. Σηκώθηκε τρομαγμένος. Μὰ στὸ μεταξὺ τὰ χέρια τῆς ἄρρωστης γυρόφερναν τὸ λαιμό του, ἔσφιγγαν τὴν ἁλυσίδα ἀπὸ κάποιον χρυσὸ σταυρὸ ποὺ κρεμόταν στὸ στῆθος του καὶ τὰ χείλη της σὰ νὰ πετοῦσαν φλόγες. Ἔλεγε φοβερὰ κι' ἀνομολόγηστα:

—Βρὲ παληάνθρωπε, ρυπαρέ, σκουλήκι, ἐσὺ δὲν εἶσαι ποὺ δὲν ἄφισες ἀπείραχτη γυναίκα, ἀπείραχτο κορίτσι στὴν Ἀλεξάνδρεια; Τολμᾶς νὰ ὑποστηρίζεις ὅτι δὲν ὑπάρχω; Θὰ ἀραδιάσω ὅλα τὰ ὡραῖα ποὺ ἔπραξες σὰν ρασοφόρος θεμπαιχτης... Δὲν ἔκανες τὴν τάδε ἡμερομηνία ἐκεῖνο... δὲν σκάρωσες κάπου στὸ Κάρρ—Ζαγιὰτ τὸ ἄλλο...

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο δὲν ἄντεξε. Σωριάστηκε σύγκορμος χάμου. Ἔτρεξαν, φώναξαν, κάλεσαν βοήθεια καὶ τὸν πῆραν σηκωτὸ ἀπὸ τὴν καμαρούλα, ἐνῶ ἡ ἄρρωστη συνέχισε νὰ λέει, νὰ λέει...

Καὶ κάθε τόσο μούγκριζε σὰ θηρίο τοῦ δρυμοῦ.

Στὸ μεταξὺ μεσολάβησε ἡ προχείρησή της σὲ μοναχὴ καὶ ἡ ἐπίσκεψή της στὰ 1919 στὴν Αἴγινα, ζῶντος τοῦ ἁγίου. Τὸ δαιμόνιο ἔδειχνε πὼς τὴν εἶχε ἀφίσει, λούφαζε μέσα της κι' ἐπαιρνε ἀνάσα. Μὰ κεῖ ποὺ ἦταν ἕτοιμοι νὰ χαροῦν, νὰ πανηγυρίσουν, νἄσου καὶ πάλι φανερωνόταν ὕπουλο καὶ δόλιο.

Τέλος κάποια μέρα, σὲ κάποια κατανυκτικὴ ὁλονυκτία τὴν ἔφεραν μὲ συνοδεία καὶ παρακάλεσαν ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδιά τους νὰ τοὺς λυπηθεῖ ὁ Θεὸς καὶ νὰ τὴν ἐλευθερώσει ἢ νὰ τὴν ξεσηκώσει, νὰ τὴν πάρει, νὰ γλυτώσουν φτωχοὶ ἀπὸ τέτοια δοκιμασία. ἄνοιξε ξαφνικὰ τὸ στόμα της καὶ πέταξε κάτι τὸ σημαδιακὸ ἀλλὰ δυσνόητο.

—Ἄδικα μὲ κουκουλώνετε μὲ ράσα καὶ μὲ κουβαλᾶτε στὶς ἐκκλησίες. Τίποτα δὲν κάνετε. Εἶμαι πολὺ δυνατός, κανεὶς δὲν μπορεῖ ἀπ' αὐτοὺς νὰ μὲ βγάλει... Ἕνας μόνο μπορεῖ νὰ μὲ βγάλει... ὁ «νυχᾶς».

Κατάπληξη καὶ σιγὴ ἁπλώθηκε τριγύρω.

—Ποιὸς νάταν ἄραγε αὐτὸς ὁ «νυχᾶς, ποιὸν ἐννοοῦσε τάχα; ἀναρωτήθηκαν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι. Χμ, μυστήριο...

Τέλος ὅταν κοιμήθηκε ὁ γέροντας τῆς Αἴγινας καὶ διαδόθηκαν τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε εἰδικὰ σὲ δαιμονισμένους, ἀποφάσισαν νὰ ξαναπροβοῦν πάλι σὲ μιὰ προσπάθεια καὶ νὰ τὴ φέρουν στὸν ἱερὸ τοῦ τάφο. Τὴν ξεσήκωσαν, τὴν πῆραν, τὴν ἔσυραν στὸ βαπόρι, τὴν τράβηξαν στὸ μοναστήρι μὲ συνοδεία πέντε ἀνδρες συγγενεῖς καὶ ὀκτὼ γυναῖκες.

Εἶδαν κι' ἔπαθαν ὥσαμε νὰ τὴν ἀνεβάσουν. Παρὰ τόσο νὰ τοὺς γκρεμοτσακίσει στὶς ἀνηφοριές, παρὰ κάτι νὰ τοὺς διαλύσει καὶ νὰ πέσει νὰ σκοτωθεῖ.

—Ὁ νυχᾶς, οὔρλιαζε, μόλις ἔφθασαν σιμὰ στὸν ἱερὸ τάφο. Ὁ «νυχᾶς»... οὔ τρομάρα μου, ξεπερνάει τὸν «καψάλη» τῆς Κεφαλλωνιᾶς). ΣΗΜ.: ἐννοοῦσε τὸν ἅγιο Γεράσιμο στὰ Ὀμαλὰ Κεφαλληνίας). Αὐτός, βλέπεις εἶναι καὶ δεσπότης...

Τέλος τὴν ἐπαύρισε μετὰ τὴν ἀκολουθία τῆς θείας Λειτουργίας κι' ἀφοῦ τὴν ἄλειψαν μὲ λάδι σὲ σχῆμα σταυροῦ ἀπὸ τὸ ἀκοίμητο καντήλι τοῦ τάφου, ἔπεσε χάμου, σπάραξε, ἔβγαλε συνέχεια ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα καὶ σχεδὸν στράγγισε ἔγινε κοτακίτρινη, σὰ νεκρή. Σέ μισὴ ὥρα ὅμως ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ ψιθύρισε:

—Ἄχ, ποῦ βρίσκομαι; Θεέ μου, λευτερώθηκα!...

Ὅπως ἀποκαλύφθηκε πιὸ ἔπειτα, τὸ δαιμόνιο ἀποκαλοῦσε τὸν ἅγιο ἱδρυτὴ τῆς μονῆς «νυχᾶ», γιατὶ μιὰ καὶ δὲν εἶχε λυώσει ἀκόμα τὸ κορμί του, στὰ κεχριμπαρένια χέρια του, στὰ ἰσχυρὰ κρινοδάκτυλά του, μεγάλωσαν κάπως τὰ νύχια του.

Ἦταν ἄνοιξη. Ἀπρίλης τοῦ 1926. Ζήτησε κι' ἀφιερώθηκε στὸ μοναστήρι σὰν καλόγρηα...

Στὰ δέκα χρόνια ξανάνοιξαν πάλι τὸν τάφο, ξανασήκωσαν ἀπὸ τὸ φέρετρο τὸ καπάκι καὶ ὁ νεκρὸς ἦταν πάντα ἀνέπαφος. Ἤρεμος, γαλήνιος, κοιμόταν ἐλαφρὰ καὶ γύρω σκορποῦσε εὐωδία». Μόνον στὰ εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὴν κοίμησή του ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε τὴν διάλυση τοῦ κορμιοῦ, ὅπως ἔγινε καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους ὅσιους, καὶ τὴν «κατ' ἄνθρωπον» κατάλειψη τῶν ὀστῶν.

Κάποια παλὴὰ ἀρχόντισσα ποὺ τὸν γνώρισε στὸ Μοναστήρι τὸ πῆρε «ἐπὶ πόνου», ἔκλαιγε νύχτα — μέρα γιὰ τὴν διάλυση. Ἐπειδὴ ἦταν ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο, ἔβλεπε ἕνα αἰωνίως ἀλειωτο λείψανο, σὰν τοῦ ἁγίου τῆς πατρίδας της, ἕνα νέο σκήνωμα γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία. Ὅπου, κάποια νύχτα, τὸν εἶδε ὁλοζώντανο στὸ προσκέφαλό της. Τὸν εἶδε γελαστό, μὲ ἐκεῖνο τὸ θεῖο του χαμόγελο.

—Γιατί λυπεῖσαι; τῆς εἶπε. Ἐγὼ ἐδεήθην εἰς τὸν Κύριον ἵνα δώσῃ ἄδειαν διαλύσεως. Τὸν παρεκάλεσα ἐπὶ τοῦ τοῦ διὰ τὴν εὐσέβειαν τῶν χριστιανῶν, τὸν παρεκάλεσα διὰ τὴν παρηγορίαν των νὰ κυκλοφορήσουν τὰ ὀστᾶ ἀνὰ τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα καὶ τὸν κόσμον.

Ξύπνησε καταγεμάτη ταραχή, καταγεμάτη εὐγνωμοσύνη. Τί δύναμη ποὺ ἔχει τὸ πνεῦμα! Τὸν εἶδε λοιπὸν ὁλοζώντανο τὸ ἅγιο γέροντα, τὸν ἀσκητή, τὸν ἐξομολόγο, τὴν πέτρα τῆς ὑπομονῆς!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΑΕΛΛΩ
ΑΥΡΙΟΝ 8.30—12.45
Ἡ ταινία θρῦλος
ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΑΡΑΜΑΖΩΦ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
Μὲ τὸν ΓΙΟΥΛ ΜΠΡΟΥΝΝΕΡ ΜΑΡΙΑ ΣΕΛΛ
ΣΗΜΕΡΟΝ 8.30 — 12.45
Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΜΙΝΤΓΟΥΑΙΗ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ

ΑΡΙΩΝ
ΑΥΡΙΟΝ 8.30 — 12.30
ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ 1977
ΑΛΥΓΙΣΤΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΤΕ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΣΗΜΕΡΟΝ 8.30 — 12.30
ΒΑΝΓΚ ΓΙΟΥ ΚΟΥΝΓΚ ΦΟΥ ΣΑΝ ΤΟΝ ΜΠΡΟΥΣ ΛΗ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ

Ο ΞΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ

Πλησιάζει ἡ ἔναρξη διαπραγματεύσεων Ἑλλάδος - Τουρκίας

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΥΤ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΒΟΣΤΩΝΗ. Ἡ ἐφημερίδα «Κρίστιαν Σάϊενς Μόνιτορ» δημοσιεύει τὴν ἀκόλουθη ἀνταπόκριση τοῦ Τζὼν Κούλεϋ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ τίτλο: «Οἱ ἑλληνοτουρκικὲς συνομιλίες φαίνονται νὰ πλησιάζουν».

«Ἡ μεσολάβηση τῆς Δυτικῆς Γερμανίας καὶ ἡ αὐτοσυγκράτηση, τόσο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν Τουρκία, ἴσως ἀρχίσουν ν' ἀποκαθιστοῦν τὴ νοτιοανατολικὴ πτέρυγα τῆς συμμαχίας τοῦ ΝΑΤΟ, φέτος τὸ φθινόπωρο.

Διάφορα σημάδια ποὺ ἔχουν φανεῖ, μέσω δυτικογερμανικῶν διπλωματικῶν καναλιῶν, ἀπὸ τὴν τουρκικὴ κυβέρνηση τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Ντεμιρὲλ καὶ τὴν ἑλληνικὴ κυβέρνηση τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Καραμανλῆ, δημιουργοῦν ἐλπίδες γιὰ ἐπανάληψη τῶν συνομιλιῶν γιὰ τὸ Κυπριακὸ καὶ τὸ Αἰγαῖο, προβλημάτων ποὺ ἔχουν δημιουργήσει ἔνταση στὶς ἑλληνικὲς καὶ τὶς τουρκικὲς σχέσεις μὲ τὶς ΗΠΑ καὶ τὸ ΝΑΤΟ.

Στρατιωτικοὶ παρατηρητὲς τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου, λένε ὅτι, οἱ ἑλληνικὲς καὶ οἱ τουρκικὲς ἔνοπλες δυνάμεις, ἐνῶ διεξάγουν γυμνάσια κοντὰ σὲ διαμφισβητούμενες περιοχές, ἀποφεύγουν προσεκτικὰ προκλήσεις. Ὁ Τοῦρκος πρωθυπουργὸς κ. Ντεμιρὲλ ἔχει ὑποσχεθεῖ νὰ μὴν στείλει τὸ τουρκικὸ διερευνητικὸ σκάφος «Σισμίκ» σὲ περιοχὲς τῶν ἑλληνικῶν νησιῶν τοῦ Αἰγαίου, ὅπου λίγο ἔλειψε νὰ προκληθεῖ ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος, πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο.

Ἡ τριήμερη ἐπίσκεψη τοῦ Δυτικογερμανοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν κ. Γκένσερ στὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὶς 17 ὡς τὶς 19 Αὐγούστου, ἄφησε τὸν πρωθυπουργὸ κ. Καραμανλῆ μὲ ἀνανεωμένες διαβεβαιώσεως γιὰ ἰσχυρὴ δυτικογερμανικὴ ὑποστήριξη στὶς διαπραγματεύσεις τοῦ Ὀκτωβρίου γιὰ τὴν ἔνταξη τῆς Ἑλλάδος στὴν ΕΟΚ.

Ὁ κ. Γκένσερ συμφώνησε ἐπίσης μὲ τὴ θέση τῆς Ἑλλάδας ὅτι, ἡ μελλοντικὴ πλήρης ἔνταξή της στὴν ΕΟΚ, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ συνδεθεῖ μὲ τὶς αἰτήσεις τῆς Ἱσπανίας καὶ τῆς Πορτογαλίας νὰ εἰσέλθουν στὴν Κοινότητα.

Δυτικογερμανοὶ δημοσιογράφοι, πληροφοροῦν ἐπίσης ὅτι ὁ κ. Γκένσερ ἐπέστρεψε στὴ Βόνη, μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι ἡ Ἑλλάδα καὶ ἡ Τουρκία εἶναι ἕτοιμες ν' ἀναλάβουν ἄλλη μιὰ σοβαρὴ προσπάθεια γιὰ διαπραγματεύσεις.

Ὁ Δυτικογερμανὸς καγκελλάριος Χέλμουτ Σμίτ, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐπισκέψεων του στὴν Ἄγκυρα καὶ τὴν Ἀθήνα πέρσι, πρόβλεψε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρξει οὐσιαστικὴ δυτικογερμανικὴ μεσολάβηση στὴν κατάλληλη στιγμή.

Οἱ Γερμανοὶ διπλωμάτες φαίνονται τώρα νὰ πιστεύουν ὅτι ἡ στιγμὴ γι' αὐτὸ ἔφτασε. Οἱ μεσολαβητικὲς προσπάθειες τῶν ΗΠΑ ἔχουν ἀποτελματωθεῖ, ὕστερα καὶ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο ποὺ δημιούργησε τὸ «ἐμπάργκο» ὅπλων ποὺ ἐπέβαλε τὸ ἀμερικανικὸ Κογκρέσσο στὴν Τουρκία. Ἡ Ἑλλάδα ζήτησε νὰ μὴν ἀναλάβει τὰ καθήκοντά του ὁ νέος Ἀμερικανὸς πρέσβυς Οὐίλλιαμ Σάφλυ, ὕστερα ἀπὸ τὸ πρόβλημα ποὺ δημιούργησαν οἱ ἑλληνικὲς ἐφημερίδες ἐναντίον του, ἀφοῦ ὁ κ. Σάφλυ ὑποτίθεται ὅτι ἔδειξε φιλοτουρκικὰ αἰσθήματα, μιλώντας στὴν ἐπιτροπὴ Ἐξωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς ἀμερικανικῆς Γερουσίας.

Ἡ Δυτικὴ Γερμανία, ὅπως καὶ ἄλλα μέλη τοῦ ΝΑΤΟ, ἐπιθυμεῖ νὰ μετάσχει καὶ πάλι πλήρως ἡ Ἑλλάδα στὴ στρατιωτικὴ πτέρυγα τῆς Συμμαχίας, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀποχώρησε μετὰ τὴν τουρκικὴ εἰσβολὴ στὴν Κύπρο τὸ 1974.

ΚΑΜΕΛΙΑ
ΣΗΜΕΡΟΝ 9—12.30
Μιὰ ὑπερ—παραγωγὴ τῆς ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜΣ σκηνοθετημένη ἀπὸ Γ. ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ
Ο ΚΥΡ. ΓΙΩΡΓΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ
Δ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Τ. ΚΑΖΙΑΝΗ
ΑΥΡΙΟΝ 9—12.15
ΚΑΡΑΤΕ Σπέσιαλ ἀπὸ τὴν Σαϊγκόν
ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΠΑΝΘΗΡ ΤΟΥ ΚΑΡΑΤΕ
ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ

ΑΝΟΙΞΙΣ
ΑΥΡΙΟΝ 8.30 12.30
ΣΕ ΙΚΕΤΕΥΩ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ
Μὲ τὸν ΤΟΛΗ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΟ ΝΙΚΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗ
ΣΗΜΕΡΟΝ 8.30 — 12.30
Μιὰ παραγωγὴ τοῦ 1977
Ο ΚΥΡ ΓΙΩΡΓΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟ